

LUTHERSKT FÖRSAMLINGSBLAD

Organ för
Lutherska Församlingen i Stockholmsområdet
och
Lutherska Församlingen i Umeåområdet

Årg. 17

Ditt ord är mina fötters lykta
och ett ljus på min stig.
Ps. 119:105

1/2005

O helga natt, o helga stund
för världen,

*då gudamänskan till jorden
steg ned;*

*Till att försona världens brott och
synder*

för oss han dödens smärta led.

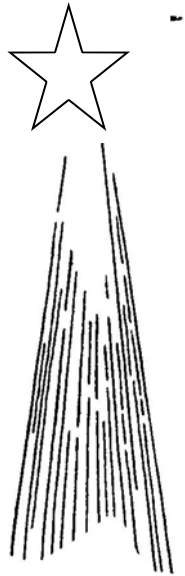
*Och hoppets stråle går igenom
världen,*

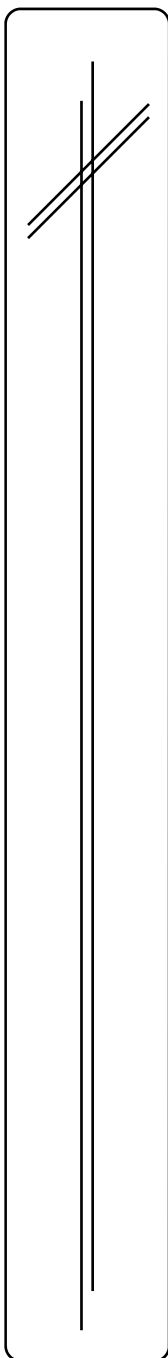
*och ljuset skimrar över land och
hav:*

Folk, fall nu neder

och hälsa glatt din frihet!

*O helga natt, du frälsning
åt oss gav.*

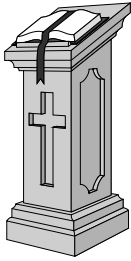

Du som av hjärtats ondska lider
och inför Gud fördömd dig ser
och stundom utur djupet kvider,
minns: Lammets blod dock väger mer
än all den synd som hos dig rör,
den fullt försonad är, ack hör!

När allt ditt eget hopp är ute
och stängd med huggen sten din stig,
Mot Jesu hjärta du dig lute!
Där finnes utsikt än för dig.
Se, du är en bland dem, som han
på Golgata med blodet vann.

Låt alla ”om” och ”men” då fara,
släpp tanken på allt eget verk!
Ty Jesu Kristi gärning bara
för Gud behaglig är, det märk!
Så vila ut i den i tro
och sök i honom blott din ro!

K. K-n.

Herren kommer i sitt rike

*Predikan, andra söndagen i advent
av Ingemar Andersson*

Spänn bältet om livet och håll lamporna brinnande. Var lika tjänare som väntar sin herre hem från bröllopfesten och som genast är redo att öppna för honom, när han kommer och knackar på. Saliga är de tjänare som Herren finner vakande när han kommer. Amen säger jag er: Han skall fästa upp sina kläder och låta dem lägga sig till bords och själv komma och betjäna dem. Kommer han under andra eller tredje nattvåken, saliga är de om han finner dem vakande. Men det förstår ni ju att om husägaren visste när tjuven kom, skulle han inte låta honom bryta sig in i sitt hus. Var också ni beredda, ty i en stund då ni inte väntar det, kommer Människosonen. Luk. 12:35-40

Advent är en väntanstilltid, en väntanstilltid i flera bemärkelser. Det handlar om när Jesus kommer, om hans ankomst i olika avseenden.

På första advent firar vi kyrkans nyårsdag, när Jesus kommer som Konung i sitt rike och han förkunnar ett nytt nådens år från Herren.

På andra advent är det Jesu andra ankomst till jorden som är ämnet. Vi väntar på den stund då han kommer på skyarna, då han kommer till dom och till frälsning.

Vid de övriga adventssöndagarna riktas våra blickar mot den tid när Jesus träder fram i offentlig verksamhet. Många av texterna handlar om hans förelöpare, om Johannes döparen, som skulle bana väg för Jesus och förbereda folket på hans ankomst.

Samtidigt väntar vi på julen, på att få fira Jesu födelsedag och välkomna honom när han kommer till jorden.

I dag firar vi andra advent. Vi får en återkoppling till kyrkoårets avslutning, till den väntan vi nu lever i.

Vad är det för väntan? Det handlar om tiden före Jesu andra ankomst till jorden, om den yttersta tiden och om nödvändigheten av att vara vakande och beredd, så att inte den dagen kommer över mig alldeles oförberedd – om det nu är min egen dödsdag det gäller, eller om jag får leva och uppleva jordens sista dag när Jesus kommer tillbaka.

Vårt ämne hör alltså samman med tiden före domssöndagen och om vår väntan på att Jesus skall komma åter. Det är med detta för ögonen, som Paulus i vår episteltext skriver:

Ty allt som tidigare har skrivits är skrivet till vår undervisning, för att vi genom den uthållighet som skrifterna ger skall bevara vårt hopp.

Att vara kristen, det är att vara en hoppfull människa. Man lever i hoppet, i hoppet om att en gång få vara med Jesus alltid, i hoppet om att vandringen genom tiden med alla dess mödor och besvär, med alla sorger och bedrövelser, med all sjukdom och nöd, en gång skall bytas i en evig salighet i ljusets och glädjens rike i himmelen – hos Gud, hos Frälsaren, med alla änglar och med hela den lovsjungande, vitklädda skaran.

Detta är en kristens evighetshopp. Att man hoppas på detta betyder inte att det är något osäkert och ovisst, något som kanske kommer en dag. Sådant är inte det kristna hoppet.

Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser. (Hebr.11:1)

Ty i hoppet är vi frälsta, men ett hopp som man ser uppfyllt är inte längre något hopp. Vem hoppas på något som han redan ser? Men om vi hoppas på det vi inte ser, så väntar vi uthålligt. (Rom. 8:24-25)

Vi väntar i Anden genom tron på den rättfärdighet som är vårt hopp. (Gal. 5:5)

Efesierna levde en gång utan hopp och utan Gud i världen (Ef. 2), men de hade lärt känna Herren – av nåd är ni frälsta – och så ber aposteln Paulus för dem:

Jag ber att era hjärtan skall upplysas, så att ni förstår vilket hopp han har kallat er till och hur rikt på härlighet hans arv är bland de heliga...

Till de kristna i Kolosse skriver Paulus, att han tackar Gud för den kärlek de kristna har till varandra, på grund av det hopp som är förvarat åt er i himlen... det hopp som erbjödes er, som predikas för er i evangelium... vårt härlighetshopp.

I Hebreerbrevet uppmanas vi att bevara full visshet i hoppet ända till slutet, och det sägs om dem som sökt sin tillflykt till detta hopp: I detta hopp har vi ett tryggt och säkert själens ankare som når innanför förlåten, dit Jesus för vår skull gick in och öppnade vägen för oss, när han blev överstepräst för evigt, en sådan som Melkisedek.

Ty Guds nåd har uppenbarats med frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är, medan vi väntar på det saliga hoppet, att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus skall träda fram i härlighet. (Tit. 2:11-13)

Exemplen kunde mångfaldigas. Kristendomen är en hoppets och hoppfullhetens religion.

Men det finns många snaror längs vägen mot evigheten, många hinder och faror som lurar på vandraren, många snår som skymmer sikten och vill ta bort tron, kväva hoppet så att man förlorar målet ur sikte och hopplösheten tar överhand. Därför skriver Paulus till oss:

Ty allt som tidigare har skrivits är skrivet till vår undervisning, för att vi genom den uthållighet och tröst som Skrifterna ger skall bevara vårt hopp. (Rom. 15:4)

Det är avsikten med det ord Gud har gett oss. Johannes uttrycker detsamma i avslutningen av sitt evangelium: Detta har blivit nerskrivet, för att ni skall tro att Jesus är Messias, och för att ni genom tron skall ha liv i hans namn.

När dagens evangelietext talar om de skrämmande ting som skall ske före Jesu ankomst, om tecken i skyn, om naturkatastrofer, om hur himlens krafter skall skakas, så uppmanas du som är kristen att se och tolka detta rätt: Men när detta börjar ske, så räta på er och lyft era huvuden, ty då närmar sig er förlossning. (Luk. 21:28)

För en kristen är detta något hoppfullt, något som också fortsättningen i evangeliet understryker: Se på fikonträdet och alla andra träd. Så snart ni ser att de knoppas, förstår ni av er själva att sommaren redan är nära... Tecknen som förebådar Jesu ankomst liknas vid vårens löftesrika tid.

Men så kommer också förmaningen: Var vaken! Var beredd!

Men akta er för att berusa er och dricka er fulla och låta era hjärtan tyngas av det dagliga livets omsorger, så att den dagen plötsligt kommer över er som en snara. Ty den skall komma över alla som bor på jorden. Vaka alltid och be om kraft att kunna undfly allt det som skall komma och kunna bestå inför Människosonen.

Och samma budskap möter oss i predikotexten: Spänn bältet om livet och håll lamporna brinnande.

Spänn bältet betyder: Var beredd på uppbrott! Sådan var uppmaningen till Israels folk i Egypten. De skulle äta påskalammet och samtidigt vara beredda att omedelbart bryta upp: På detta sätt skall det ätas: Ni skall ha kläderna uppfästa med bältet kring livet och ha skor på fötterna och stav i handen...(2 Mos. 12)

Livklädnaden som man bar i vardagssysslorna var en lång skjorta. När man arbetade fäste man upp den under bältet, så att man kunde röra sig lättare. Att spänna bältet och fästa upp kläderna var alltså att göra sig redo. Och så skall också i Nya förbundets tid påskalammet folk leva i vakenhet och beredskap, väntande på

flyttningen till löfteslandet.

Håll lamporna brinnande! Bilden är densamma som i liknelsen om de tio jungfrurna som gått ut att möta brudgummen. Alla blev sömniga och somnade under väntanstiden. De levde i Advent, i väntan på brudgummens ankomst. Men för fem av dem blev sömnen ödesdiger. Deras lampor slocknade och de blev stående utanför bröllopsalen. Deras andliga liv hade, medan de väntade, somnat in och dött och de kom aldrig till en evig salighet, utan blev kvar i mörkret utanför.

Man kan komma bort från Frälsaren och gå förlorad för evigheten! Därför ropar Herren: Var vaken! Var beredd! Håll hoppet levande! Var lika tjänare som väntar sin herre hem från bröllopfesten och som genast är redo att öppna för honom, när han kommer och knackar på.

Tjänarna skall vänta sin herre. Han är borta tillfälligt, men det gäller att vara vaken och redo att ta emot honom när han kommer tillbaka. Det kan dröja – andra och tredje nattvåkten – timmarna före och efter midnatt vill sömnen gärna ta över, men, var lika tjänare som väntar sin herre... Så skall ni vänta på Jesu ankomst. Han kommer när man minst väntar honom, precis som tjuven:

Men det förstår ni ju att om husägaren visste när tjuven kom, skulle han inte låta honom bryta sig in i hans hus. Var också ni beredda, ty i en stund då ni inte väntar det, kommer Människosonen.

Det blir alltså ingen tid till förberedelse. Man hinner inte städa undan och ordna, utan man måste alla stunder vara beredd att ta emot och möta Herren och Frälsaren. Det betyder inte att man skall glömma sina vardagliga plikter för att kunna vara redo när Herren kommer, utan man skall i sin dagliga gärning leva i Advent, i väntan på hans ankomst.

Saliga är de tjänare som Herren finner vakande när han kommer. Amen säger jag er: Han skall fästa upp sina kläder och låta dem lägga sig till bords och själv komma och betjäna dem.

Så är det! Det är saligt att få vara bordsgäst i Guds rike. Frälsaren själv går omkring och betjänar de sina. Det gör han här i tiden i Ordet och sakramenten. Han räcker dig hoppets evangelium,

det ord som säger dig, att du, sådan du är, är köpt och återlöst med Jesu Kristi dyra blod,

det ord som säger dig att du får äga syndernas förlåtelse, evigt liv och salighet fritt och för intet, av bara nåd,

det ord som säger dig, att du nu på stunden har rätt till att tacka, lova och prisa din himmelske Fader för att du av bara nåd får vara hans barn och himmelrikets arvinge.

Så betjänar dig också din Frälsare i den heliga nattvarden, då han i, med och under brödets och vinets gestalt ger sig själv åt dig till syndernas förlåtelse.

Salig är den tjänare som Herren finner vakande när han kommer! Men det förstår ni ju att om husägaren visste när tjuven kom, skulle han inte låta honom bryta sig in i hans hus. Var också ni beredda, ty i en stund då ni inte väntar det, kommer Människosonen.

Det är inte precis så man föreställer sig bilden av Frälsaren – som en tjuv om natten. Han är ju raka motsatsen till tjuven. I stället för att ta allt är han den som ger allt!

Men många människor betraktar här i tiden Jesus som en tjuv, som vill ta ifrån dem allt vad de i den här världen finner sin glädje och förnöjelse i. De älskar världen och dess väsende, de lever i synden och söker stilla själens törst i dess usla brunnar.

Så handlade inte Mose. Om honom läser vi i Hebreerbrevet, att han hellre blev illa behandlad tillsammans med Guds folk än att en kort tid leva i syndig njutning. Han räknade Kristi smälek som en större rikedom än alla Egyptens skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen.

Men de allra flesta räknar på ett helt annat sätt. För dem är Jesus tjuven som vill ta ifrån dem glädjen. Och för dem som har det så, kommer också döden eller den yttersta dagen som en tjuv. Då mister de precis allt! Då går de utfattiga in i evigheten, till evig törst, gråt och tandagnisslan.

Ingen människa var ämnad till detta. För att rädda, frälsa oss undan förtappelsen har Kristus gått i döden. Men för dem som förkas-

tar honom som sin Frälsare finns ingen räddning. De blir av döden bestulna på allt!

Så hjälp mig, Gud, ej tanklöst genomleva
min enda prøvotid och mig inveva
i något av den ondes många nät!
Ack, led mig du, led du vartenda fjät!

Beredd håll mig, o Jesu Krist att vänta
din ljuva ankomst, när du sist vill hämta
ur tåredalen från jordekvalen
din brud till dig i ljusa fröjdesalen!

Amen!

Lutherska Församlingen i Stockholms- och Umeåområdet
önskar alla läsare en fridfull och välsignad jul, och ett Gott
Nytt, år i Jesu namn.

Varmt tack för alla gåvor under det gångna året!

Vi har valt att till denna jul skicka med, förutom Barnens Jul-
blad, även föreningen Logos julnummer. Vi hoppas den ska
bli till välsignelse för många. Till adresser i Finland skickas
den direkt från föreningen Logos.

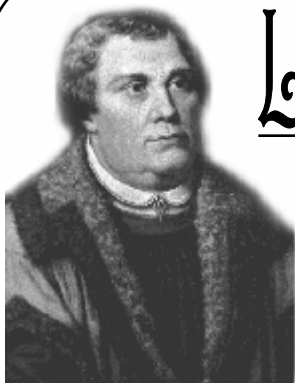
Föreningen Logos är en förening som verkar för evangelisk-
luthersk bekännelse och har sitt säte i Vasa i Österbotten.

Läs mera om Logos verksamhet på adressen:

<http://www.logosmappen.net>.

Där kan man även finna Folkbibeln och de lutherska bekän-
nelsekrifterna med sökfunktioner. Även andra lutherska
skrifter finns utlagda under den adressen.

Om någon önskar att ekonomiskt bidra till denna sändning
kan detta göras på församlingens postgiro nr 429 67 90 - 1.

Luther har ordet

Nåd vare med er och frid
från Gud vår Fader och
från Herrren Jesus Kristus.

Gal. 1:3

Se, Guds Lamm, som borttar världens synd. (Joh. 1:29. Här börjar nu andra delen av den lära, som Johannes frambar, då han visar människor från sig till Kristus och säger: ”Se Guds Lamm, som tar på sig världens synd.” Härmed är detta sagt: ”Jag har först med min lära gjort er alla till syndare, fördömt alla era gärningar och sagt, att ni måste förtvivla på er själva; men på det att ni inte må förtvivla om Gud, så vill jag visa er, hur ni skall bli lösta från era synder och vinna saligheten.”

”Inte kan ni lägga bort era synder eller göra er fromma med gärningar; därtill behövs en annan man. Jag kan inte heller göra det; dock kan jag visa honom för er. Det är denne: Jesus Kristus, Guds Lamm. Han, Han och ingen annan varken i himmel eller på jord, tar på sig synderna så helt, att inte heller *du* skulle behöva betala för dem, icke för den allra minsta synd. Han måste ensam ta på sig allt, inte endast *dina* synder utan *hela världens*, inte vissa synder bara utan *alla* världens synder, de må vara stora eller små, många eller få.”

Detta är att predika det rena evangelium och höra det och känna igen Johannes finger, med vilket han pekar för dig på Kristus, Guds Lamm.

Kan du nu tro, att denna Johannes stämman är riktig, och följa hans finger och lära känna Guds Lamm, som tar på sig dina synder, så har du vunnit, så är du en kristen, herre över synd,

död, helvete och allt. Då måste ditt samvete bli glatt och frimodigt och av hjärtat komma att älska det milda Guds Lamm.

*S*e, detta kallas och är vår rättfärdighet för Gud, att Kristus går till Fadern, d.v.s. att han för oss lider, dör, uppstår och sålunda försonar oss med Fadern och vi för hans skull har syndernas förlåtelse och nåd, och att detta ingalunda är en följd av vår gärning eller förtjänst utan endast av hans gång, som han gör för vår skull.

*J*ag kan aldrig få tron ren och saken klar om jag inte föreställer mig, att jag är utan allt nådens verk i själen, utan bättring, ånger, tro och fölitar mig endast på Kristus, att han gjort och gör allting för mig.

*N*ya Testamentets löften varken har något bifogat villkor eller fordrar något av oss eller beror av vår värdighet, utan de medför och skänker oss för intet syndernas förlåtelse, nåd, rättfärdighet och evigt liv för Kristi skull.

*N*är en kristen börjar lära känna Kristus såsom sin Herre och Frälsare, genom vilken han är förlossad från döden, insatt i hans herravälde och i hans arv, så blir hans hjärta alldeles genomträngt av Gud, så att han gärna ville hjälpa varenda människa till detsamma. Ty han har ingen större fröjd än fröjden över denna skatt, att man känner Kristus. Därför går han åstad, lär och förmanar andra, berömmar och prisar detta för envar, suckar och ber, att de också måtte kommat till denna nåd.

Martinus Luther

Mellan Kristineberg och Fridhemsplan

Av Axel B. Svensson (1879-1967) från Nya Väktaren 1945

Guds ords lära

Av Guds ord är det tydligt, att synden måste bort. I annat fall kan människan inte bli salig. Saligheten innebär ju att leva i Guds omedelbara närhet, och Gud och synd är som eld och vatten, ljus och mörker och kan inte vara i varandras närhet.

Skall människan bli salig, så måste hon bli kvitt synden. Den måste utplånas, borttagas, försvinna. Det finns ingen annan utväg att bli salig. Den måste utplånas helt och hållet, så att ingenting är kvar. Detta betyder, att människan måste bli helt och hållet ren och rättfärdig till ande, själ och kropp. I himlen inkommer intet besmittat. Så lär Guds ord.

Men Ordet lär också, att synden är borttagen, försonad, utstruken, och att detta skedde i Kristi död för den i sig själv syndiga och förtappade mänskligheten. Det i Kristi död genomförda frälsningsverket skedde i lika grad för alla människor. Det var hela mänskligheten, som då »förlossades, förvärvades och vanns ifrån alla synder, ifrån döden och djävulens våld». På grund av den nämnda förlossningen har precis vilken människa som helst rättighet att bli salig och genom alla evigheter vistas i Guds omedelbara närhet. Det är detta, som kungöres genom evangelium, som säger till alla och envar: »Kom, ty allt är nu redo».

Förlossningen i Kristus Jesus bestod nämligen däri, att synden i dess egenskap av brott mot Gud blev försonad, borttagen och utstruken inför honom. Gamle Nohrborg har rätt, då han säger, att syndaskulden blev så alldeles utstruken, att den icke mera kan i Guds domsbok läsas. Den är totalt utplånad. Men icke detta allena, utan människan blev också enligt Rom. 5:18 m. fl. bibel-

ställen inför Gud gjord rättfärdig i Kristi blod, så att hela syndafallet verkligen är botat.

Av det sagda framgår ju tydligt, att synden är inför Herren Gud utplånad och borttagen så fullständigt, att den helt enkelt inte vidare finnes till. Det är därför det i Skriften omtalas, att man ”skall söka efter Juda missgärning, men icke mera finna den”. Detta borttagande ägde rum på Långfredagen år 33 enligt vår tideräkning. Ty det var då Herren Jesus verkställde den rening från synderna, vilken omtalas i Hebr. 1: 3. Då borttog Guds Lamm världens synder. Då bar han dem i sin lekamen upp på trä. och han bar dem inte ned igen utan utplånade dem genom sitt offer. Då renade Hans blod från alla synder; då vann han en evig förlossning; då förlossades vi från lagens förbannelse; då rättfärdigades vi ifrån synden, ty Jesus dog då för oss, och det står skrivet, att ”den som har dött, han är rättfärdigad från synden”, Rom. 6: 7. Då stiftades frid mellan Gud och människan. Då var syndafallet i sanning botat. Och – det ska sägas en gång till – detta skedde Långfredagen år 33 på Golgata utanför Jerusalem, och det besejades och bevisades, då Herren Jesus uppstod från de döda, uppfor till himlen och satte sig på Gud Faders högra sida i det himmelska och sen dess framställer sig i Guds åsyn oss till godo.

Detta är i korthet Guds ords bestämda och klara lära.

Mellan Kristineberg och Fridhemsplan

Men nu var det för mig en dag i juli månad år 1945 så, att jag tvingades konstatera, att jag just den dagen syndade emot Herren Gud på ett så pass tydligt sätt, att även mitt förnuft medgav och t. o. m. påvisade för mig, att jag handlat orätt. Tyvärr bjöd jag till att försvara mig och liksom sade för mig själv, att jag ju inte menat något illa. Men mitt samvete godtog inte detta försvar. Jag helt enkelt kunde inte låta bli att falla ned inför Gud och ropa om nåd och be om förlåtelse. Det hjälpte emellertid inte, utan jag kände skuldbördan fortfarande trycka mitt samvete. Jag var mycket olycklig. I min själ rådde en dov förtvivlan, och jag fruktade i högsta grad, att Guds Ande blivit så bedrövad, att han för evigt vikit ifrån mig.

Ja, där satt jag i min ensamhet och mediterade i den tidiga morgonstunden. Jag läste också Guds ord. Där talades det om förlossningen i Jesu död och om syndens borttagande på Golgata, då Frälsaren hängde på korset. Det är mera än 40 år sen jag först genom Guds nåd fick med själens öga syn på den saken. Sen dess har jag knappast tvivlat på den sanningen. Mycket ofta har jag däremot fruktat, att jag kanske stod utanför och aldrig på rätt sätt tagit emot, aldrig kommit till en sann och levande tro utan blott varit en skrymtare och en död gren i vinträdet. Men, som sagt, på själva läran om syndens borttagande inför Gud genom Kristi död har jag knappast tvivlat sen den januarikväll år 1902, då jag först fick syn på den saken. På många andra punkter ha tvivel anfäktat mig, tvivel så svåra, att om de hade haft grund, så skulle även tron på försoningen i Kristus slagits totalt i spillror.

Och där jag nu en mulen julimorgon satt i min nöd och mitt elände och var rent förtvivlad över min synd, tyckte jag mig inte betvivla förlossningen i Kristus. Nej, sade jag för mig själv, det är inte något fel med Kristi verk, men så som jag handlat, så har jag nu ingen som helst nytta därav. Jag har ju ställt mig själv utanför, och synden ligger som en odräglig börda på mitt samvete; den kommer att trycka mig ned i helvetet; jag är alldeles förlorad, räddningslöst förlorad.

Till mitt arbete måste jag gå. Uppe i kiosken vid spårvagnshållplatsen köpte jag efter gammal vana dagens tidning. För medpassagerarna såg det nog ut som om jag i likhet med dem läste i en tidning, men det gjorde jag inte, det kunde jag helt enkelt inte. Jag kunde inte låta bli att tänka på min synd. Den var ”inför mig”, som David säger.

Vi hade passerat Kristineberg och närmade oss Fridhemsplan. Jag satt och tänkte, att det skulle varit bra, om synden hade borttagits så fullkomligt och radikalt, att den helt enkelt inte vidare hade funnits till. Precis i det ögonblicket inträffade något. Det kom först ett och sen ännu ett bibelord i mitt minne. Det var dessa två: *”Jag utplånar dina överträdelser såsom ett moln och dina synder såsom en dimma. Vänd dig till mig, ty jag förlossar dig”*,

Jes. 44: 22; *”Jag, jag är den som utplånar dina överträdelser för min egen skull, och dina synder kommer jag icke mer ihåg”*, Jes. 43: 25. Och så var det gjort – bördan försvann från mitt samvete, som åter var gott och fritt och rent. Jag rent av kände, att synden verkligen är borttagen. På nytt insåg jag, att det som skedde i Kristi död är nog och att synden då blev så verkligt och radikalt utplånad, att den inte vidare finns. Jag insåg även, att *”alltsammans är av Gud, som har försonat oss med sig genom Kristus”*, 2 Kor. 5: 18.

Vad hade nu skett mellan Kristineberg och Fridhemsplan denna julimorgon, ty något hade uppenbarligen ägt rum. Jag steg ju på spårvagnen ute i Smedslätten med en tung syndabörda på mitt samvete och utan både hopp och frid, och nu steg jag av vagnen och var kvitt hela bördan och kände en sådan glädje och frid, att jag tyckte platsen hade ett rent symboliskt namn – Fridhemsplan –, ty nu hade jag frid, och jag visste, att jag hade ett himmelskt hem hos Gud Fader och att jag var älskad av honom och väntad. Ja, vad hade väl skett?

Jo, synden hade blivit borttagen från mitt samvete, och det hade Gud gjort genom sitt heliga ord, genom två bibelord, som djupast sett talade om den förlossning, det syndaborttagande, som skedde i Kristi död.

Det objektiva och det subjektiva

Nu är det ju så, att då Herren Gud i ordet säger ”Jag, jag”, så betyder detta upprepande, att det är fråga om en dubbelhandling av Gud. Och i detta fall syftas uppenbarligen på det, som teologerna kallar för objektiv och subjektiv försoning d. v. s. syndens borttagande som skuld inför Gud och samvetets befrielse från syndabördan. Det är Herren som gör både det ena och det andra. Det första gjordes genom Kristi död och blod, det senare göres genom Guds ord om det första.

Men här far vi ständigt vilse. Vi är liksom benägna att mena, att vi själva skall på något sätt genom gärningar, ånger, böner, tro etc. göra oss kvitt syndabördan, och när det så inte lyckas, och det lyckas aldrig, så förtvivlar vi. Men Herren säger ju tydligt sitt ”Jag,

jag”. Det är han och endast han, som kan göra samvetet rent och fritt från syndabördan. Det går aldrig för oss. ”Om jag grät både dag och natt”, så hjälpte det inte. Inför Gud borttogs och avplanades synden med Jesu blod, och våra hjärtan måste bestänkas med Kristi blod emot ett ont samvete, Hebr. 10:22. Detta bestänkande sker genom Guds ord om försoningen i Kristus. [---]

Så står det då fast, att när det gäller syndens borttagande och utplånande såväl inför Gud som beträffande människans samvete är Herren Gud ensam den aktive som utför verket. Syndens försonande och borttagande i objektiv mening utförde Gud i Kristus Jesus genom hans död i rätt tid för hela världen, och syndens borttagande i subjektiv mening utför Gud genom försoningens ord, som av den Helige Ande förkunnas för syndaren och som gör samvetet fritt från döda gärningar och tillför människan frid och visshet om barnskapet hos Gud.

Det objektiva har skett en gång för alla och skall aldrig göras om. Det skedde på Golgata. Det subjektiva behöver för vår synds och skröplighets skull ske dagligen i den dagliga bättringen, och det kan ske över allt, där en nödställd syndare låter sig av Guds ord övertygas. För mitt vidkommande skedde det den förut nämnda julidagen detta år i en spårvagn mellan Kristineberg och Fridhemsplan.

En fattig syndare har skäl att sjunga
Till Herrrens lov en sång varenda dag.
Ty han bär alla våra bördor tunga
och frälsar oss från dödens hårda lag.
Han, som oss köpt, vill också oss bevara
och rädda nådigt ur all själfara.

Han visste väl, att Adams fallna släkte
var helt förtappat och i synden dött
och inneslutet uti mörkrets häkte,
i vrånghet bundet, kallt och hårt och slött;
Men det oaktat köpte han oss alla,
och nu hans milda stämma vill oss kalla.

Han allēhanda publikaner bjuder
och syndare av varjehanda slag.
Av kärlek varm hans brustna hjärta sjuder,
och ropet skallar: Kom, kom nu i dag!
Fast du förnekat, får du nu en hälsning
om frid med Gud på grund av evig frälsning.

Just som du är, ej som du borde vara,
Han har dig köpt, och du får komma hem;
uppå hans vagnar får du hemåt fara
med helgonen till Guds Jerusalem.
Där brusar sången, stark som stora vatten,
om vilsna fårens räddning mitt i natten.

Och hemmets dörr är öppen nu för alla,
ty synden är borttagen av vår vän,
det gäller ock för dem, som råkat falla,
för dem dog också Jesus, Frälsaren.
Hans blod, hans svett, hans kors och törnekrona
i tiden ropar: Herr, Herr, skona!

Av nåd så fri, så underbar, otalig
kan även jag, som är så hjälplöst svag,
en gång till slut få fara hädan salig
och ren, ostrafflig stå på domens dag.
Då skall bli bättre sång än denna visa,
varmed jag nu min Herr, velat prisa.

Axel B. Svensson, 1917

Vidablickskyrkan

Välkommen till
Nyårsläger
i Norrköping
30/12 2005 - 1/1 2006

Åbylundskyrkan

VIDABLICKSKYRKAN

Fredag 30 december

19.00 Mat.

20.00 Första trosartikeln: **Om Gud Fader och skapelsen.**

Åke Malander

Kaffe

Sångövning

Aftonbön

Lördag 31 december

09.00 Frukost.

10.00 Morgonbön.

10.15 **Den dubbla sanningen.** Rom 3:23,24.

Ingemar Andersson

Rast.

11.15 Andra trosartikeln: **Om Guds Son och återlösningen.** *Åke*

Malander

12.30 Mat

14.00 Sångövning

14.30 Tredje trosartikeln: **Om den Helige Ande och helgelsen.**

Åke Malander

15.15 Kaffe

16.00 **”Som Frälsare du nu oss bjuder, som domare du kallar
sist.”** *Ingemar Andersson*

Sångövning

17.30 Mat

19.30 Aftongudstjänst. *Åke Malander*

Samkväm.

23.30 Det gamla året avslutas. *Ingemar Andersson*

00.00 Det nya året ringes in.

ÅBYLUNDSKYRKAN

Söndag 1 januari

09.30 Frukost

11.00 Gudstjänst. *Ingemar Andersson*

Avslutning

Mat

Lokal: Vidablickskyrkan, De Geersgatan 60, i Norrköping och Åbylundskyrkan strax norr om Norrköping.

Förläggning: Tallbackens gård Vandrarhemsmotell, Finspångsvägen 497, ca 7 km nordväst om Norrköping mot Finspång (samma som vid tidigare läger). Vandrarhemmet har rum med toalett och dusch. Medtag lakan och örngott.

Nycklar till vandrarhemmet utdelas i Vidablickskyrkan.

Lägeravgift: 200:- per person. Under 6 år gratis. Under 14 år halva priset. Högst 500:- per familj (med barn utan egen inkomst).

Anmälan: senast 26 december till församlingens E-post:
info@lutherskaforsamlingen.org

eller

Birgit och Per-Gunnar Gunnarsson, Sänkdalen, Kättinge, 610 28 VIK-BOLANDET. Tel. 0125-320 41

eller

Fam. Waldemarson, Skånegatan 5, 602 17 NORRKÖPING

Tel. 011-12 66 57. el. 0705-10 55 43

Anmäl om ni kommer till maten kl. 19.00 fredag 30/12 samt vilka nätter ni önskar bo på Tallbackens gård.

Nattvardsgudstjänst ordnas före lägret fredagen den 30 december kl 17.30 för församlingens medlemmar och dem i kyrkogemenskap. Anmälan till Ingemar Andersson, 08-96 50 13.

Lutherska Församlingen i Stockholmsområdet

LUTHERSKT FÖRSAMLINGSBLAD utges och bekostas med frivilliga gåvor. Den som önskar få församlingsbladet och eventuellt annan information om församlingarnas verksamhet, eller önskar att församlingsbladet sändes till vänner och bekanta kan använda bifogade beställningskort.

Om någon önskar understödja församlingsbladets utgivning eller församlingarnas verksamhet, kan bidrag insättas på Lutherska Församlingen, postgiro 429 67 90 - 1.

ISSN 1103-8845

Ansvarig utgivare: Henning Lindmark, Ostvägen 97 D, 902 62 Umeå, tel. 090-18 77 34.

Redaktör: Ingemar Andersson, Flottvik, 195 00 Märsta, tel. 08-96 50 13.

E-post: ingemar.andersson2@spray.se **Redaktionssekreterare:** Bertil Waldemarson, Skånegatan 5, 602 17 Norrköping. tel. 011-12 66 57. E-post: bertil.privat@waldemarson.com

LUTHERSKA FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLMSOMRÅDET

Gudstjänster och bibelstudier hålles i Stockholm, Norrköping, Rudskoga och på Vikbolandet. Upplysningar om församlingen och dess verksamhet lämnas av Ingemar Andersson, Flottvik, 195 00 Märsta, tel. 08-96 50 13, eller Bertil Waldemarson, Skånegatan 5, 602 17 Norrköping, tel. 011-12 66 57.

Församlingens postgiro 429 67 90 - 1.

LUTHERSKA FÖRSAMLINGEN I UMEÅOMRÅDET

Upplysningar om församlingen och dess verksamhet lämnas av Henning Lindmark, Ostvägen 97 D, 906 26 Umeå, tel. 090-18 77 34, eller Tore Karlsson, Hissjö, Pl. 367, 905 91 Umeå, tel 090-382 48.

KASSETTMISSIONEN

Kassetband och cd med predikningar och föredrag kan beställas från Per-Gunnar Gunnarsson, Sänkalden, Kättinge, 610 28 Vikbolandet, tel. 0125-320 41. Abonnera gärna på kassetterna. Enda kostnaden är portot för att skicka kassetten vidare till nästa abonnent.

TALTIDNING

Församlingsbladet kan fås som taltidning. Meddela redaktionssekreteraren.

INTERNET

Hemsida: <http://www.lutherskaforsamlingen.org>

E-mail: info@lutherskaforsamlingen.org

*ALLA ÄR VÄLKOMNA TILL FÖRSAMLINGARNAS
GUDSTJÄNSTER, LÄGER OCH ÖVRIG VERKSAMHET!*